

TONY ABBOTT

A

THÀNH PHỐ
TRONG MÂY

The title is written in large, gold-colored, serif capital letters. The word "THÀNH PHỐ" is on the first line, and "TRONG MÂY" is on the second line. The letters have a slightly distressed or aged appearance.

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CUỐN SÁCH NÀY CỦA:

TONY ABBOTT

Phú Anh dịch

94

THÀNH PHỐ TRONG MÂY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một thế giới thần bí đang chờ bạn trong bộ truyện

1. Bí mật dưới tầng hầm
2. Hành trình vào cung điện Núi Lửa
3. Hòn đảo huyền bí
4. Thành phố trong mây

sắp ra mắt

Lời giới thiệu

Bạn có tin rằng có một THẾ GIỚI BÊN DUỐI đang tồn tại dưới một tầng hầm. Người ở đó gọi chúng ta là NGƯỜI TỪ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Câu chuyện bắt đầu từ tầng hầm nhà Eric. Trong một lần dọn dẹp tầng hầm, ba người bạn thân Eric, Julie và Neal trong thế giới của chúng ta đã “lỡ” phát hiện ra một thế giới dưới lòng đất - Xứ sở Droon. Từ đó những rắc rối và những câu chuyện kỳ quặc đã liên tục xảy ra với ba bạn nhỏ.

Thế giới Droon là nơi cư trú của các phù thủy, những sinh vật khác thường; là xứ sở của những phép màu và những lời nguyền khủng khiếp. Lạc vào Droon, ba bạn nhỏ đã tình cờ can dự vào cuộc đọ sức khốc liệt giữa hai thế lực chính nghĩa và tà ác; phát hiện được những bí mật về mối liên hệ đáng sợ giữa THẾ GIỚI

BÊN DUỐI và THẾ GIỚI BÊN TRÊN; chu du qua những vùng đất lạ lùng như thành phố tàng hình, cung điện núi lửa, lâu đài dưới đáy biển, hòn đảo huyền bí... và biết bao điều kỳ lạ khác.

Những hành động lạ thường, những nhân vật hấp dẫn, những tình tiết giàu sức tưởng tượng, bất ngờ và “rụng tim” là đặc điểm của “BÍ MẬT XÚ DROON” - bộ sách được American Booksellers Association (Hiệp hội những nhà sách Hoa Kỳ) bầu chọn là một trong mười tác phẩm hay nhất và bán chạy nhất, sau Harry Potter, dành cho lứa tuổi từ 7 đến 77.

Bước vào thế giới Droon diệu kỳ, là bước vào những cuộc phiêu lưu bất tận...

NXB TRẺ

Nội dung

1. Câu thần chú trả Lại	9
2. Con tàu bạc	19
3. Thành Ro bay	28
4. Vào cung điện	38
5. Những vị thần bảo hộ Droon	45
6. Làm việc cho Sparr	55
7. Viết trên đá	62
8. Neal và người đồng hành	70
9. Núi kim cương	80
10. Năng lực của Sparr	87

TÓM TẮT KỲ TRƯỚC

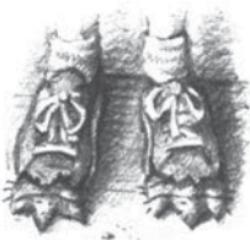
Eric, Julie và Neal đang đi trên chiếc thuyền Jaffa Wind của công chúa Keeah, cùng với lão phù thủy Galen và anh chàng nửa người nửa nhện Max, thì đột nhiên cả nhóm bị mắc vào một cơn bão biển ma thuật. Phù thủy biển Demither bất ngờ hiện lên, giúp Sparr đánh đắm con tàu Jaffa Wind, khiến mọi người trôi dạt vào một trong muôn vàn hòn đảo của Demither.

Trong cuộc chiến sống mái giành lấy Mắt Đỏ Bình Minh, Neal vô tình bị biến thành loài bọ nhóp nháp, và cuối cùng Mắt lại rơi vào tay Demither, về phía bờ biển Mintar...

MỘT

Câu thần chú trở lại

Một ngày học lại kết thúc.

Eric Hinkle và hai người bạn thân nhất của nó, Neal và Julie, leo lên xe buýt về nhà.

“Đã hai tuần rồi, từ lần cuối tự mình đến nơi đó... đó,” Julie nói thật khẽ khi cả bọn ngồi sát nhau trên xe.

Eric mỉm cười. Dĩ nhiên nó biết đó là đâu.

Droon, thế giới hoàn toàn bí mật và thần bí với những cuộc phiêu lưu hấp dẫn mà

chúng đã vô tình phát hiện ra dưới tầng hầm nhà nó.

“Mọi chuyện thiệt lạ lùng. Tui mình có những người bạn mới cũng lạ lùng, nhưng lại không được kể cho ai nghe,” Eric nói khi xe buýt bắt đầu lăn bánh.

“Cả kẻ thù nữa, bồ quên rồi sao?”, Neal thêm vào.

Đó là sự thật. Từ lần đầu tiên đến Droon, chúng đã gặp Galen râu dài, một vị phù thủy già đầy quyền năng, và trợ tá nửa người nửa nhện của ông, Max. Khan, vua của những Lumpy tím hình gối, cũng giúp chúng.

Nhưng người bạn đặc biệt nhất của chúng chính là công chúa Keeah, một cô phù thủy nhỏ luôn chiến đấu ngăn không cho tên Đại Vương Sparr ác độc và lũ Ninn mặt đỏ của hắn thâu tóm vương quốc của cô.

“Không biết giờ này Keeah đang làm gì. Mình muốn trở lại quá!”, Eric nói.

“Mình cũng muốn nữa!”, Neal rên rỉ, rồi đột nhiên cúi người xuống gãi chân. “Thiệt ra, suốt ngày hôm nay mình bị cái này lạ lẫm. Chưa kể những giọng nói nhỏ mình cứ nghe thấy hoài...”

Vừa lúc đó...

Bụp!

“Quoa!”, Eric há hốc miệng vì kinh ngạc khi nhìn xuống dưới ghế. “Coi kìa!” Nó chỉ tay về đôi giày của Neal.

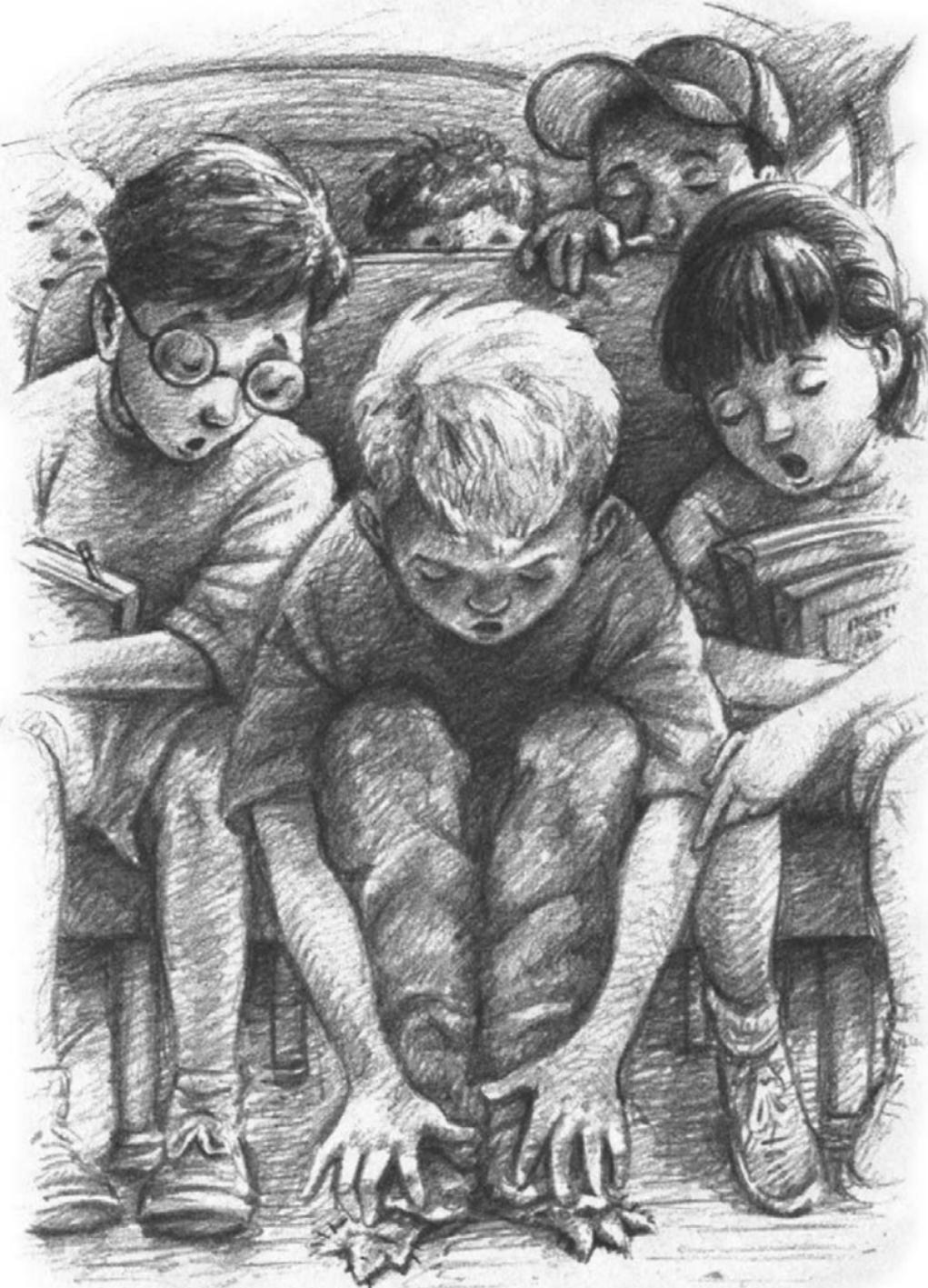
Neal cúi xuống nhìn, mũi giày của nó bị giãn và té ra, từng chiếc một. Ngón chân lòi ra và có cái gì đó màu nâu, sáng bóng cũng thò ra.

“Ủa, giày bồ bị sao vậy, Neal? Có cái gì lòi ra kìa!”, Julie thốt lên.

Eric vẫn không hết ngạc nhiên: “Không phải là cái gì đâu, chính là chân của bạn ấy đó!”

“Không phải chân mình đâu! Nó giống như là một cái chân bọ... chân bọ... Ủa! Đó

“... Mình có một cái chân bọ! Hic, không thể nào!
Mình lại là bọ nữa rồi!”, Neal rên rỉ.

là chân của mình! Mình có một cái chân bọ! Hic, không thể nào! Mình lại là bọ nữa rồi!”, Neal rên rỉ.

Những đứa trẻ khác trên xe quay lại ngó, chúng cười nắc nẻ.

Julie trùm cái ba-lô của nhỏ lên giày Neal trước khi mọi người kịp nhìn thấy.

“Quái thiệt! Mình biết chuyện gì rồi! Neal, ráng chịu khó nha. Nó trở lại đó!”, Eric thì thầm.

“Cái gì trở lại?”, Neal lo lắng hỏi.

“Câu thần chú bọ,” Eric đáp.

“Cái gì? Mình nghĩ là câu thần chú đã hết hiệu lực rồi chứ?!” , Neal rên rỉ.

“Có vẻ như nó đã trở lại,” Julie nói.

Trong cuộc phiêu lưu đến Droon lần trước, một câu thần chú đã bị sai tác dụng và vô tình biến Neal thành một con bọ.

Một con bọ con, với một lớp vỏ cứng màu nâu, sáu chân và hai cái râu cong queo, xoắn trên đầu.

Và bây giờ chuyện đó lại đang xảy ra.

Keeéec! Xe buýt dừng lại, cửa bật mở.

“Chỉ còn một chỗ để đi. Về tầng hầm nhà mình. Nhanh lên! Tụi mình phải trở lại Droon,” Eric nói rồi đỡ Neal xuống đất.

Chúng cùng chạy về nhà Eric.

“Hình như câu thần chú vẫn chưa hoàn toàn mất hiệu nghiệm,” Julie nhăn mặt nói. “Nhưng Neal nè, bồ đừng lo. Droon là vùng đất huyền diệu. Tụi mình sẽ tìm được cách hóa giải ở đó”.

“Chuyện này rồi sẽ kết thúc mà,” Eric thêm vào.

“Lỡ không kết thúc thì sao? Quý thiệt!” , Neal rên rỉ.

Chúng chạy thật nhanh về phía cửa hông và mở cửa. Eric giơ một ngón tay lên miệng: “Không được để cho ai thấy bồ như vầy nha, Neal!”. Rồi nó ngừng lại nghe ngóng.

Julie gật đầu: “Hãy im như...”

“Bọ hả?”, Neal nói. “Cái đó thì mình làm được”.

Eric lắng nghe tiếng bàn phím vi tính gõ lách cách: “Mẹ mình đang làm việc”. Rồi nó nói to: “Thưa mẹ con mới đi học về! Có Neal với Julie đến chơi nữa. Tui con xuống tầng hầm chơi nhe mẹ!”

Chúng phóng qua nhà bếp.

Trên đường đi, Neal dừng lại, quệt những mẩu bánh vụn trên bàn, liếm láp một cách ngon lành. “Xin lỗi nha. Tự nhiên mình thấy mấy mẩu bánh vụn này ngon quá!”, nó nói.

Eric lo lắng: “Mình không muốn như vậy chút nào. Từ trước đến giờ, chưa hề có chuyện gì quái lạ xảy ra bên ngoài tầng hầm của mình...”

“Chừng nào chữa cho Neal xong hãy nói chuyện đó”, Julie nói. Nhỏ đóng sập cánh cửa sau lưng lại. Cả bọn chạy hối hả xuống những bậc thang.

“Nghe mình hỏi nè! Có ai mơ thấy Droon không vậy?”, nhỏ hỏi.

Eric lắc đầu.

Thường thì những giấc mơ sẽ gọi bọn trẻ trở lại Droon.

Hoặc là quả bóng trong tầng hầm nhà Eric sẽ biến thành quả Droon cầu. Công chúa đã làm phép cho nó.

Nhưng quả bóng ma thuật đang nằm trên bàn mộc như thường lệ. Như một quả bóng thông thường.

“Vậy là không có giấc mơ nào hết. Trừ cái lần mình có cảm giác con thằn lằn sắp ăn thịt mình,” Neal nói.

Julie nhìn Eric e ngại: “Vậy là được rồi. Đi thôi!”

Chúng bước vào cánh cửa dưới gầm cầu thang.

Eric mau chóng mở cửa và bật đèn lên. Tất cả bước vào trong căn phòng nhỏ. Rồi nó đóng cánh cửa sau lưng lại.

“Sẵn sàng chưa?”, nó hỏi.

Neal giơ cánh tay phải của nó lên. Những ngón tay bắt đầu biến hình thành móng vuốt: “Mấy bồ coi nè!”

Julie tắt công tắc đèn.

Vuuuuúúúú!! Sàn nhà bất ngờ biến mất, và chiếc cầu thang thần hiện ra. Không bỏ phí một giây, Eric lao xuống những bậc thang.

Mỗi lần nó và những người bạn đến Droon, thang thần lại đưa bọn chúng đến những chỗ khác nhau. Nó tự hỏi không biết lần này cầu thang sẽ đưa chúng đến đâu.

“Mình thấy những đám mây! Tụi mình đang ở trên trời!”, Julie nói.

Rù rù! Một tiếng động lớn vang dội, chúng xuất phát từ bên trong những đám mây.

“Nghe như có gì đó đang đến,” Neal nói.

Bất ngờ, những cụm mây tách ra. Một vật hình tròn, ánh bạc bay chậm chạp qua bậc thang cuối.

“Quoa! Nó là một vật bay khổng lồ!”, Julie nói. Những bậc thang bảy sắc cầu vồng bắt đầu gợn sóng dưới chân chúng.

“Như thường lệ, cầu thang lại biến đi quá nhanh. Tui mình phải nhảy thôi,” Eric nói rồi nắm chặt lấy tay các bạn.

Chúng cùng nhau nhảy xuống.

Bịch! Bịch! Bịch! Chúng đáp lên con tàu.

“Bên kia có một cái cửa!”, Julie la lên.

Những cơn gió lạnh lùa qua khi chúng bò lại gần cánh cửa nhỏ.

Eric ráng mở cửa: “Nó bị khóa rồi!”

Neal trườn qua, nó dùng những móng vuốt sắt nhọn bám vào một cạnh cửa và xoay.

Keeécc! Cánh cửa nhỏ bung ra, để lộ một cầu thang sắt dẫn vào bên trong con tàu.

“Ít nhất thì mình cũng trở nên lực sĩ trong lốt bọ này!”, Neal khoái chí. “Tui mình đi thôi!”

Từng đứa một, chúng đi vào con tàu bay bí ẩn.

HAI

Con tàu bạc

Eric quay lên, chụp lấy cánh cửa xoay, đóng nó xuống trở lại. “Như vậy, chúng ta đang ở trên một con tàu bay. Nhưng vấn đề là con tàu này của ai? Và nó đang đi đâu?”

Chúng nhìn quanh. Chúng đang ở trong một hành lang hẹp. Những bức tường được làm bằng thứ kim loại sáng bóng như lớp vỏ ngoài của con tàu.

“Những giác quan của bọ đang trở lại với mình,” Neal nói. Rồi nó chỉ tay ra phía

trước: “Mình nghe có tiếng nói ở phía này. Nhưng không biết là ai”.

“Cứ tới rồi sẽ biết,” Julie nói.

Chúng đi chậm chạp, cẩn thận, theo dọc hành lang. Đôi chân bọ của Neal gõ lộp bộp trên sàn. Eric đi sát theo sau.

Chúng vòng qua một khúc ngoặt để rẽ vào một căn phòng nhỏ.

Julie dừng lại: “Quoa...”

Trên bức tường trước mặt chúng là một dãy những áo giáp sắt màu đen sáng bóng, lấp lánh dưới ánh đèn.

“Đó là áo giáp của bọn Ninn! Vậy là có tụi Ninn trên tàu. Nhiều khi còn có cả Sparr nữa!”, Eric nói.

“Tụi mình đang ở trên đất của kẻ thù đó nha anh em!”, Neal thêm vào.

Con tàu chợt rung lên ầm ĩ. Hình như nó đang chuyển hướng. Ba đứa trẻ rón rén tiến lại gần một cánh cửa sắt to, có một cái bánh xe tròn đế vặn.

“Một cánh cửa dành cho bọn Ninn,” Eric thì thào. “Để coi cánh cửa này mở ra đâu”. Nó vặn bánh xe, nhẹ nhàng mở cánh cửa ra. Chúng nhìn vào một khoang tròn, có rất nhiều Ninn bên trong. Tụi Ninn đang vận hành con tàu bay khổng lồ. Eric sợ hãi. Hai đứa bạn của nó cũng đứng nép lại gần nhau.

Một tên Ninn bước đến một chiếc ghế màu đỏ. Bọn trẻ không nhìn rõ người ngồi trên ghế là ai.

“Vua Zello và con gái của ông đang tiến đến thành Ro, thưa đại vương. Chúng ta sẽ làm gì, thưa ngài?”, tên Ninn nói, giọng như heo ủn ỉn.

“Hãy bay đến thung lũng!”, một giọng nói, nghe rất quen, gầm gù.

“Đó là Đại Vương Sparr!”, Eric nói khẽ.

“Chúng ta sẽ sớm có những viên kim cương phép... hàng triệu viên,” tên Ninn kêu lên mừng rỡ.

“Những viên kim cương sẽ rất có ích,” Sparr nói. “Nhưng thứ mà ta muốn tìm ở thành Ro chỉ gói gọn trong một chữ...”

Eric đăm chiêu nghĩ: *Một chữ? Chữ gì?*

Những đám mây hồng loãng ra khi con tàu lướt xuyên qua chúng, hạ dần xuống đất. Qua tấm kính chắn gió ở buồng lái, có thể thấy lớp lớp những ngọn núi trắng xóa. Đây đó, những dòng sông lấp lánh ánh bạc đang lững lờ trôi. Một thung lũng rộng và bằng phẳng hiện ra, bao quanh nó là một rừng cây màu tím và xanh dương.

Thế giới Droon!

Póc! Chiếc giày của Neal bị toác ra thêm.

“Ồ, không!” Neal rền rĩ. Giọng nó quá lớn.

Sparr chộp lấy cây quyền trọng của hắn trước khi quay lại. Mắt hắn sáng lên khi thấy bọn trẻ: “Có kẻ đột nhập! Bắt lấy chúng!”

Ngay lập tức, ba tên Ninn to béo chạy lại, ôm chặt lấy bọn trẻ. Tay bọn lính đỏ rắn chắc như thép.

“Hãy để bọn ta đi, tên Sparr kia!”, Julie kêu lên.

Đại Vương Sparr cười to: “Đó chính là điều mà ta tính làm đó! Ninn đâu, đem chúng lên buc!”

Cái đầu của tên phù thủy sáng loang loáng như thể vừa được đánh bóng. Và đằng sau hai tai của hắn có hai cái vây màu tối.

“Ngươi tính cho bọn ta diễn thuyết hả?”, Eric hỏi.

“Không đâu, ta sẽ để cho các ngươi... bay!”, Sparr trả lời.

Chẳng nói chẳng rằng, những tên lính đỏ lực lưỡng thô bạo xô bọn trẻ về phía hành lang.

“Ngươi đưa bọn ta đi đâu đây?”, Neal hỏi.

“Rồi sẽ biết!”, một tên Ninn cười khoái trá. Hắn nhấn nhẹ một cái nút trên tường trong hành lang, và... *Vuuuuúúúú!*... một cánh cửa bên hông con tàu mở ra. Bọn trẻ nhận ra

Bọn trẻ nhận ra chúng đang đứng trên một tấm sắt nhỏ
chìa ra khỏi thân tàu.

chúng đang đứng trên một tấm sắt nhỏ chìa ra khỏi thân tàu. Gió rú xung quanh chúng.

“Ồ, cái buc quỷ này chắc chẳng tốt lành gì,” Eric nói.

“Bạn ta gọi nó là cái buc tung!”, một trong những tên lính nói rồi cười ủn ỉn. Hai con mắt đen của hắn trông như hai hòn bi nhỏ trên bộ mặt đỏ phúng phính.

“Bạn ta tung, các người bay!”, một tên khác nói.

“Nhưng lõi bạn ta không biết bay thì sao?”, Julie hỏi.

“Thì ‘toi’!” Tên Ninn thứ ba cười ngặt nghẽo.

Bọn trẻ nhìn nhau.

“Bây giờ thì mình sợ thiệt rồi,” Neal nói.

“Bây giờ bồ mới sợ hả?”, Julie gào.

Đột nhiên... *xẹt... đùng!*... con tàu lắc lư.

Xẹt xẹt! Đùng! Bầu trời bừng sáng với những tia chớp màu xanh. Khoảng một chục con tàu tròn trĩnh, màu tím ló ra sau

những đám mây. Những con tàu này nhỏ và tròn, nhưng bay rất nhanh. Có hai cái cánh ở hai bên chìa ra ngoài thân tàu tròn trịa.

“Các Lumpy!”, Julie reo lên.

Bọn Ninn kêu inh ỏi, rút vào trong con tàu. Cánh cửa sắt khóa chặt lại sau lưng bọn trẻ. Tụi trẻ bị nhốt bên ngoài thân tàu.

“Bây giờ mình thiệt sự lo rồi đó! Tụi mình sắp ‘toi đòi’ rồi!”, Neal nói.

Bất ngờ, một con tàu tím bay luồn xuống dưới buc sắt. Rồi nó đột ngột dừng lại. Buồng lái mở ra. Có hai người bên trong. “Nhảy đại đi! Nhanh lên!”, một phi công hét.

Chúng nhảy... “Úiii!... quoá!... uii!”

Con tàu lượn một vòng qua những đám mây hồng trong lúc bọn trẻ té lên trên những cái gối tím mềm mại. Chúng rơi ngay bên cạnh một sinh vật nhỏ màu tím trông giống như là một cái gối tròn căng. Hai má sinh vật này phình lên như những bong bóng thổi bằng sing-gum.

“Khan!”, Eric reo lên.

“Vua của các Lumpy, rất hân hạnh được phục vụ!”, Khan nói, cánh tay ngắn của ông vẫn nắm chặt tay lái.

Xẹt! Đùng! Ngay đuôi con tàu nhỏ vang lên âm thanh ì đùng tiếng súng nổ. Một người đội mũ giáp ở phía sau lưng bọn trẻ đang tựa người vào một khẩu súng trông rất lạ. Ánh sáng xanh chớp nháy nổ tung khi chạm vào thân con tàu màu bạc khổng lồ ở dưới. Con tàu không gian của Sparr chuyển hướng, chạy biến.

“Lumpy – Sparr: một – không!”, Khan reo mừng.

“Trợ lý của ông bắn giỏi quá. Thật đáng kinh ngạc, ai vậy ông?”, Julie hỏi Khan.

“Giỏi là phải rồi!”, Khan nói với ánh mắt tinh quái. “Công chúa Keeah đó!”

Thành Ro bay

Công chúa Keeah giật mạnh chiếc mũ giáp ra. Mái tóc vàng xõa xuống bờ vai của cô bé. “Rất vui được gặp lại các bạn!”, cô bé nói. “Tụi này đang trên đường đi gặp phụ vương thì bị Sparr tấn công. Nhưng tại sao các bạn lại ở đây?”

Neal gio những cái móng vuốt của nó lên: “Câu thần chú kỳ trước hình như... trở lại”.

“Ôi, trời!”, công chúa ngạc nhiên.

“Với lại, tụi mình có nghe tên Sparr nói về kế hoạch đánh cắp những viên kim cương ở một nơi gọi là Ro!”, Eric thêm vào.

Keeah đưa mắt nhìn vị thủ lĩnh Lumpy.

“Chúng ta không nên mất thời gian nữa,” Khan lẩm bẩm. Rồi ông kéo cần tăng tốc, con tàu bay vút vào trong những đám mây hồng.

“Có chuyện gì vậy?”, Julie hỏi.

Keeah quay sang những người bạn của nhỏ: “Mình với phụ vương định sẽ gặp ông Galen và Max ở thành Ro để tìm xem mẫu hậu hiện ở đâu”.

Eric gật đầu. Trong một cuộc phiêu lưu trước, chúng được biết rằng mẹ của Keeah, hoàng hậu Relna, không phải đã chết như mọi người từng nghĩ. Một mụ phù thủy đã nói cho chúng biết hoàng hậu vẫn còn sống.

“Thành Ro nằm ở đâu?”, Julie hỏi.

“Bất cứ nơi đâu!”, Keeah trả lời. “Ro là một thành phố bay. Nó cứ bay lòng vòng khắp xứ Droon”.

“Đã quá vậy!”, Neal nói, cu cậu gioi tay gãi cổ.

“Rất đã, như cháu nói đó! Nếu là ngày khác, Sparr sẽ chẳng thể nào tấn công được nó”, Khan nói.

“Vậy tại sao hôm nay lại được?”, Eric hỏi.

Khan điều khiển con tàu tím bay lên cao hơn: “Ro có thể tự ẩn mình bằng câu thần chú tàng hình!”

“Ngoại trừ một ngày trong năm mà Ro hiện hình. Nó phải đáp xuống Thung Lũng Kalahar để tiếp nhận những viên kim cương - những viên ngọc ma thuật giữ năng lực tàng hình”.

“Đó là những viên kim cương mà Sparr đang âm mưu chiếm đoạt,” Julie nói.

Eric nhoài người tới kính chắn gió trước của con tàu nhỏ, có một con chim trắng bay theo con tàu tím.

“Chim ưng trắng!”, nó nói. Nó nhớ lại những lần trước cũng thấy con chim trắng khi đến Droon.

Keeah mỉm cười: “Chim ưng luôn bay theo, quan sát những gì chúng ta làm”. Rồi nhỏ quay lại.

“Neal ơi, cho mình xin lỗi vì câu thần chú trả lại. Nhưng bạn cũng còn may đó. Ở Ro có những Vị Thần Bảo Hộ. Họ rất già và thông thái. Họ biết nhiều hơn bất cứ ai, đúng vậy, biết tất cả! Họ có thể giúp bạn”.

Khan đánh hơi: “Nhưng chúng ta phải nhanh lên. Nửa đêm, Ro sẽ lại biến mất. Một khi nó biến đi, chúng ta sẽ phải đợi cho đến năm sau!”

Con tàu nhỏ bay lướt qua những đỉnh núi tuyết rồi hạ độ cao xuống một cánh đồng trống trải.

Một lát sau, Khan đáp xuống bên ngoài một cụm đồi cao.

“Thung Lũng Kalahar ở những ngọn đồi phía xa kia. Đi nào!”, Keeah nói, nhỏ bước khỏi con tàu.

Khi mặt trời hạ xuống quá xế trưa, cả bọn men theo một lối mòn nhỏ xuyên qua những ngọn đồi.

“Ồ, quý thật!”, Julie la lên khi chúng đang bước nặng nề vòng qua một rìa đá.

Ước chừng có đến hơn trăm tên Ninn ở thung lũng phía dưới. Chúng được trang bị đầy đủ cung tên và kiếm. Đi cùng với chúng có khoảng một chục con thằn lằn có cánh groggle.

Bất thình lình, bọn lính mặt đỏ đồng thanh reo hò. Bọn trẻ nhìn lên trời và thấy con tàu không gian ánh bạc của Sparr đang lượn vòng bên trên thung lũng.

Nhưng những gì xảy ra sau đó mới thật ấn tượng.

Ở phía thung lũng xa xa, những đám mây hồng đang bồng bềnh trôi từ từ dạt ra.

Một thành phố khổng lồ tiến dần vào thung lũng. Trông nó như bị bừng lên từ mặt đất. Nó từ từ hạ dần xuống giữa thung lũng.

“Ro đó! Mình hi vọng là phụ vương ở trên an toàn! Cả ông Galen và Max nữa!”, Keeah reo lên háo hức.

Mắt Eric dính chặt vào thành phố bay, nó xuýt xoa: “Đã thiệt!”

Thành phố nằm trên một cái đĩa bay khổng lồ, trải dài hàng dặm.

Những ngọn tháp lạ lùng hình xoắn ốc hướng lên trời. Những cây cầu bắc từ bên này qua bên kia thành phố. Những mái vòm màu xanh lá cây, màu hồng cùng những chóp nhà màu xanh dương đủ hình dạng và kích thước.

Và những ngọn đèn! Cả thành phố sáng lấp lánh như thể mỗi tấc đất của nó đều được thắp sáng.

“Ro là một thành phố an bình, được điều hành bởi những người thông thái nhất, những Vị Thần Bảo Hộ,” Khan nói.

“Nhưng bây giờ thì Sparr đang đợi nó,” Keeah nói, giọng run lên vì sợ.

Cuối cùng thì thành phố cũng hạ xuống, nó đặt mình vào thung lũng, vừa khớp như nó đã nằm ở đó từ bao giờ.

Vừa lúc nó chạm đất, những tia sáng trắng từ thành phố bắn xuống nền đất của thung lũng.

“Họ đang khoan lấy kim cương đó,” Khan thì thào.

Một lúc sau, hàng triệu những viên đá nhỏ, sáng lấp lánh được thứ ánh sáng kia hút lên thành phố.

“Họ khoan bằng ánh sáng,” Neal nói.

“Làm sao tụi mình lên đó được bây giờ? Giữa tụi mình và thành phố là bọn Ninn được trang bị tận răng!”, Eric hỏi.

Thình lình, vị vua của Lumpy đánh hơi. Bọn trẻ nhớ ra Lumpy là bậc thầy về đánh hơi.

“Chúng ta may mắn đây. Ta đánh hơi thấy có một bầy groggle hoang đang đậu gần đây. Bọn Ninn chưa biết gì về chúng”.

“Ông nói mấy con groggle sao? Tụi thằn lằn bay đó sẽ ăn thịt mấy con bọ như cháu. Còn ai có kế hoạch khác không?”, Neal phản ứng.

“Nhưng ông Khan là một người ‘rù ri groggle’!”, Keeah nói.

“Một người gì?”, Eric hỏi.

“Ta có thể nói chuyện nhẹ nhàng với chúng. Và tụi groggle biết nghe lời. Những con sống hoang dã trong núi lại là những con biết nghe lời nhất,” Khan mỉm cười giải thích.

Nhóm bạn liền kéo nhau đến ven thung lũng, nơi bầy groggle làm tổ.

Sau một hồi lượn tới lượn lui trên thành phố khổng lồ, con tàu không gian bằng bạc của Sparr bất thình lình đáp xuống. Giống như một ám hiệu, lũ Ninn vội nhảy lên những con groggle của chúng. Một giây sau đó, cả bầy lính bay của Sparr bay lên khỏi thung lũng.

“Nhanh lên thôi! Ro sẽ cất cánh liền đó!”, Keeah la lên.

“Xiiiii!”, Khan thì thầm những lời du dương vào tai một con thằn lằn. Nó kêu

*Khan thì thầm những lời du dương
vào tai một con thằn lằn.*

lên rồi cúi thấp xuống cho mọi người leo lên lưng ngồi, đoạn nháć mình bay khỏi mặt đất, vỗ cánh ầm ī.

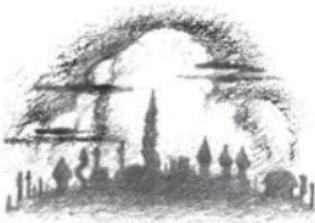
Bọn trẻ ôm chặt lấy con groggle. Con vật sải cánh, nhập bầy cùng bọn groggle kia.

BỐN

Vào cung điện

“Xiii xii xiii!”, Khan thì thầm. Con groggle tuân lệnh, bay cao về phía thành phố.

“Nó đây rồi! Cung điện của những Thần Bảo Hộ là ngọn tháp cao nhất,” Keeah reo lên.

Ngay dưới bọn chúng là một cung điện làm bằng đá xám sáng bóng. Đỉnh của nó xoắn thẳng lên trời. Nó là tòa nhà cao nhất và lạ lùng nhất trong tất cả những tòa nhà trong thành phố.

Con groggle vụng về đập xuống một con đường nhỏ gần cung điện, bọn trẻ đổ xuống. Những con đường hoàn toàn vắng lặng.

“Người Ro rất hòa bình. Họ thích ăn mình”, Khan giải thích.

“Việc gì trước làm trước! Tụi mình phải chữa cho Neal cái đã!” , Eric nói.

“Không. Trước hết phải chặn tên Sparr lại,” Neal nói.

“Hãy đi tìm những Vị Thần Bảo Hộ, họ sẽ giúp chúng ta cả hai việc đó,” Keeah nói.

Julie chỉ tay lên trời: “Tụi mình phải tìm các vị ấy nhanh lên. Con tàu bạc của Sparr đến rồi kìa”. Nấp sau một góc khuất, chúng thấy con tàu bay của Sparr hạ cánh xuống một quảng trường rộng lớn ngay trước cung điện. Ngay lập tức, cửa mở ra và Đại Vương Sparr xuất hiện.

Khan thì thầm: “Công chúa Keeah. Thần sẽ đi tìm phụ vương của công chúa và nói cho ngài biết chỗ của chúng ta. Với cái mũi

của thần, thần tin rằng thần sẽ đánh hơi được lộ trình băng ngang qua tên Sparr và lũ cận vệ béo của hắn”.

Bọn trẻ chỉ còn biết cầu nguyện cho vị vua của Lumpy. Đột nhiên, con đường dưới chân bọn chúng chuyển động. Những viên đá rung lên dưới chân chúng. “Tụi mình sắp bay! Ro đang cất cánh!”, Neal kêu lên.

Từ khoảng trống giữa những tòa nhà, chúng thấy chân đồi trượt xuống bên dưới. Không khí lạnh hơn. Mây lững lờ sà xuống gần những mái nhà. Ro đã trở về với không gian.

“Đi thôi! Trước khi quá trễ!”, Julie la lớn. Nhóm bạn chạy vội vào một lối đi. Đó là một ngõ tối, lạnh lẽo.

“Tụi mình đi đâu bây giờ?”, Eric lên tiếng.

Keeah chỉ vào bóng tối: “Phụ vương nói, nếu phân vân, cứ tiến tới”.

“Coi chừng có ma đó nha,” Julie nói.

“Mình thích bóng tối. Thiệt ra là mình có thể nhìn thấy tốt hơn. Mình nghe những giọng nói nữa. Không phải là bọn Ninn. Mình nghĩ tựi mình đang đi đúng hướng đó,” Neal nói. Chúng theo sau Neal, đi sâu vào trong cung điện.

Julie quay sang Keeah: “Tại sao Ro lại trở nên tàng hình?”

“Để bảo vệ ngọn Tháp Hồi Úc,” công chúa trả lời. “Những chuyện xảy ra ở Droon sẽ được ghi lại trong Tháp. Những Vị Thần Bảo Hộ là những người nắm giữ Tháp và toàn bộ lịch sử thế giới của mình. Mình với phụ vương mong rằng các vị thần sẽ biết chuyện gì đã xảy ra với mẫu hậu”.

“Bạn có nghĩ là họ có thể giải lốt bọ cho mình?”, Neal hỏi.

Keeah gật đầu: “Kế hoạch của mình là như vậy mà!”

“Hay quá! Vậy thì đó cũng là kế hoạch của mình luôn!”, Neal nói.

Cả bọn cùng nhau chạy hối hả theo những bậc thang để lên một tầng cao hơn. Chúng có thể cảm thấy thành phố vẫn đang bay lên cao hơn, cao hơn nữa. Những âm thanh lạ lùng vang vọng phía sau chúng. Eric tự hỏi không biết bọn Ninn có theo đuôi nó và các bạn không. Sparr có biết là bọn chúng đã đến đây chưa? Và nếu như hắn biết, hắn sẽ làm gì? Cho tụi nó ‘toi đồi’ hả?

“Những Vị Thần Bảo Hộ đặt ra luật cho cư dân thành Ro. Họ là những người cuối cùng của nhóm hiệp sĩ còn sống cho tới nay từ thuở khai sinh lập địa của Droon”, Keeah nói thêm.

Thình lình, Neal dừng lại làm mấy đứa kia cũng dừng lại thành một tụm.

“Sao vậy bồ?”, Eric hỏi.

“Hết đường rồi,” bạn nó trả lời.

“Giỗn mặt hay sao vậy? Tự dung xây cả một hành lang cùt!”, Julie thắc mắc.

Keeah cười khúc khích: “Hành lang thì hết nhưng lối thì vẫn còn”. Trong ánh sáng

Trong ánh sáng lờ mờ, nhô chỉ một dấu hiệu lạ
trên bức tường trước mặt.

lò mò, nhỏ chỉ một dấu hiệu lạ trên bức tường trước mặt.

“Đó là gì vậy?”, Julie hỏi.

Keeah đưa mắt lại gần rồi nói: “Đây là cổ ngũ⁽¹⁾. Minh không hiểu hết, nhưng mình biết chữ này... nó có nghĩa là những Vị Thần Bảo Hộ!”

Keeah đẩy nhẹ bức tường.

Rắc! Nó nhẹ nhàng xoay qua một bên, mở ra một lối đi. Bọn trẻ lách mình qua lối đi mới. Chúng thấy mình đang đứng trong một căn phòng có trần cao và uốn cong.

“Để mình nói thêm một điều này về những Vị Thần Bảo Hộ. Họ...” Keeah nói.

“Ôi, trời!”, Julie há hốc miệng.

“Quoa!”, Eric lẩm bẩm.

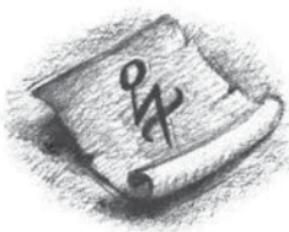
Neal thì thầm: “Hình như tụi mình đến chỗ nhốt khủng long!”

(1) Cổ ngũ: Loại ngôn ngữ cổ xưa

Nặm bảo h̄ọ Droon

Ngay giữa phòng là hai con thằn lằn đầu rất to, chúng cao gần năm mét. Chúng đứng thẳng, quất đuôi xuống sàn nhà có lát gạch.

Ngay đầu hai chân trước của chúng là những ngón tay có móng vuốt dài cỡ mươi lăm cen-ti-mét. Răng chúng còn dài hơn nữa.

Nhưng điều lạ lùng nhất là chúng khoác những cái áo choàng màu xanh lá cây bóng.

“Tui mình... ừm... chuồn thôi!”, Eric nói.

“Trước khi tụi nó thấy tụi mình...”, Julie thêm vào.

Nhưng Keeah chậm chập tiến lại gần hai con vật.

“À! Công chúa Keeah và những người bạn từ Thế Giới Bên Trên đây mà!”, một trong hai con khủng long nói.

“Chào mừng các bạn đến thành Ro!”, con kia nói.

Eric chớp mắt: “Hai người là... khủng long à?”

“Chính xác hơn là họ ăn cỏ. Ta là Bodo,” một con đáp.

“Còn ta là Vasa. Chúng ta là những Thần Bảo Hộ!”, con kia nói.

Bodo lấy từ trong áo choàng ra một cặp mắt kính, rồi đeo vào mắt. Ông bước lại gần Neal: “Cậu là Neal phải không, cậu bé có vấn đề đây mà”.

Neal chớp chớp mắt: “Làm sao ông biết tên cháu?”

Nhưng Keeah chầm chậm tiến lại gần hai con vật.

Sinh vật mỉm cười: “Ta đã đọc ở Tháp hồi sáng. Ta biết cậu sẽ đến!”

“Vậy ông có biết là Sparr cũng ở đây nữa không? Và những tên Ninn của hắn cũng có mặt khắp nơi!”, Keeah nói.

Vasa rít lên trong kẽ răng: “Sparr đến đây vì những viên kim cương. Hắn muốn dùng chúng cho mục đích xấu xa”.

“Vậy thì chúng ta phải nhanh thôi,” Bodo nói.

Vasa chống bàn tay đây vuốt lên cầm và đi vòng quanh Neal: “Uhm. Xem nào. Chúng ta phải biết chính xác chuyện gì đã xảy ra trong khoảnh khắc cậu bị biến thành bọ. Cậu phải xem Quill đã viết gì về cậu trong Tháp Hồi ức”.

“Quill là ai ạ?”, Eric hỏi.

“Đó là cây viết lông thần của chúng ta,” Vasa đáp. “Toàn bộ lịch sử của Droon... tất cả những chuyện đã xảy ra... được Quill viết bằng cổ ngữ. Nó viết mọi chuyện trên những hòn đá ở Tháp”.

“Nhưng mà cũng có khi Quill viết nhanh quá, nó viết nhanh hơn chính nó,” Bodo nói với một nụ cười bí ẩn.

Keeah nhíu mày: “Nghĩa là sao hả ông?”

Đến lượt Vasa cười: “Nghĩa là có lúc Quill viết ra cả những điều chưa hề xảy ra!”

“Ý ông là... tương lai?”, Eric hỏi.

“Đúng vậy. Nhưng điều chúng ta cần bây giờ là quá khứ,” Bodo trả lời. Ông viết nghuệch ngoạc lên một mảnh giấy vuông và đưa nó cho Neal.

Trên tờ giấy là một ký hiệu lạ.

“Cái này nghĩa là sao vậy ông?” Neal hỏi.

“Tên của cậu, bằng cổ ngũ,” Bodo trả lời. “Còn đây là tên của tất cả các người”.

Eric

Julie

Keeah

Bọn trẻ đón lấy tờ giấy từ tay Bodo. Rồi ông cũng đưa cho chúng một dụng cụ để viết, nó nhỏ và trông giống như cây bút chì.

Vasa bước lại gần Keeah: “Còn công chúa, Keeah, công chúa đến đây vì chuyện khác phải không?”

Nhỏ gật đầu: “Phụ vương và tôi đến đây nhờ các ông cho biết mẫu hậu tôi bây giờ ở đâu. Tôi biết mẫu hậu vẫn còn sống... ở một nơi nào đó”.

Vasa chậm rãi gật đầu: “Hoàng hậu Relna... là... một nhà lãnh đạo vĩ đại, như cha công chúa, Vua Zelllo”.

Keeah hít một hơi dài rồi tiếp tục: “Mẫu hậu tôi đã chiến đấu với Đại Vương Sparr

ở cấm thành Plud. Rồi không ai thấy mẫu hậu tôi nữa”.

“Công chúa, người hãy nhìn ký hiệu này”.

“Tên mẹ công chúa đó. Relna. Còn cái này nữa”.

“Ai vậy ông?”, Julie hỏi.

“Đại Vương Sparr,” Eric nói, mặc dù nó chẳng biết tại sao nó lại biết. “Có phải không ạ?”

Bodo và Vasa trao nhau một cái nhìn, rồi gật đầu: “Chính xác là như vậy đó, Eric”.

Bộp! Rầm Rập!

Bodo giơ tay lên: “Sparr đã vào cung điện! Mọi người hãy đến Tháp mau lên.

Nhớ đem theo những dấu hiệu này. Đọc những ký tự xung quanh chúng và lấy về những gì các người tìm được. Tất cả các câu hỏi sẽ được giải đáp”.

“Nhưng các ông thì sao?”, Keeah hỏi.

“Hôm nay hắn chẳng làm gì được bọn ta đâu,” Vasa đáp.

Rầm! Rập!

“Bọn Ninn!”, Neal réo. “Tui mình trẽ quá rồi!”

“Một câu thần chú đơn giản sẽ giúp các người khỏi bị bắt,” Vasa nói. Rồi ông lấy một quyển sách từ cái kệ bên cạnh, mở nó ra: “Keeah, công chúa hãy đọc những chữ này”.

Bodo gật đầu ra hiệu cho Keeah: “Chỉ một phù thủy thật sự, dù cho còn trẻ, mới có thể thực hiện những câu thần chú. Nhanh lên nào!”

Keeah bắt đầu đọc: “Bello... gum...”

Rầm! Tiếng chân bọn Ninn vọng lại từ bên ngoài. “Pello... mum...”

“Chuyện gì sắp xảy ra vậy?”, Julie hỏi.

“Rello... hum!”

Xiiiiii..... bụp..... xeeèèòòò! Căn phòng tràn ngập khói xanh dày đặc vừa lúc cánh cửa bị phá ra.

Ánh sáng từ hàng chục ngọn đuốc cháy rùng rực chiếu sáng từng ngóc ngách trong căn phòng. Những tên lính Ninn bước vào và bắt giữ Bodo và Vasa một cách thô bạo. Rồi thì, một bóng tối bịt kín ngay ngưỡng cửa. Đại Vương Sparr bước vào.

Eric chờ nghe tên phù thủy hung bạo gầm lên.

Hắn sẽ quẳng bọn chúng khỏi thành phố bay! ‘Toi đời’!

Sparr sải bước lại gần Eric và nhóm bạn.

“Hỡi những chiến binh danh dự của ta,” Sparr lớn tiếng. “Cuộc chiến ra sao rồi?”

Eric hoa mắt. Nó thở gấp. Nó nhìn sang Neal và Julie. Nó muốn xỉu khi nhìn mặt hai đứa bạn của nó. Hai má của chúng phúng phính và đỏ rực. Bọn chúng gầm lên giận dữ. Rồi nó nhìn lại bản thân mình.

“Ahh!”, nó gầm lên.

Eric và những người bạn của nó đã biến thành.... những tên Ninn!

SÁU

Làm việc cho Sparr

Eric nhéo da tay mình. Nó cứng, dày và nhòn nhãy. “Kinh thiệt!”, nó lẩm bẩm.

Neal, Julie và Keeah cũng thử cẩu tay mình.

“Thà làm bẹ còn hơn!”, Neal thì thào.

“Vua Zello và tui Lumpy đã hạ cánh. Kế hoạch tấn công sao rồi?”, Sparr hỏi.

“Ừm... rất tốt,” Neal gầm gù nói.

“Tốt là sao?”, Sparr hỏi lại.

“Bọn Lumpy chạy té khói”.

“Còn...”, Sparr nói.

“Vua Zello đã bị xô té...”, Keeah nói, giọng nhỏ gầm gù, rền vang như một tên Ninn chính hiệu.

“Còn gã phù thủy, tên gì đó...”, Julie cất giọng ồm ồm.

“Tên Galen đó hả?”, Sparr gần giọng.

Eric cười khoái trá: “Đừng mong gấp lại hắn trên cõi đời này!”

Sparr cười man dại: “Các ngươi làm tốt lắm. Hãy đi nhặt kim cương với mấy đứa kia đi”. Rồi hắn quay sang Bodo và Vasa.

Vasa rít lên khi Sparr lại gần: “Ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi đây, Sparr...”

“Đúng vậy, kính thưa các Vị Thần Bảo Hộ,” Sparr chế giễu. “Hồi những vị hiệp sĩ yêu hòa bình của Droon thời xưa xưa. Đừng hòng dọa được ta,... hồi bọn cổ hủ!”

Bodo nheo cặp mắt thằn lằn nhìn tên phù thủy: “Ấn dưới lớp áo choàng tàng hình

là thành Ro thịnh vượng suốt bao đời nay.
Ẩn dưới lớp áo choàng của sự an bình là
một nguồn năng lực vô biên”.

Mặt Sparr chuyển sang tái xanh: “Tụi ta
sẽ chống mắt lên coi các người mạnh mẽ
như thế nào khi ta dùng những viên kim
cương của các người để tạo nên một đội
quân tàng hình!”

Rồi hắn bật ngón tay đánh tách.

Một toán Ninn khác đẩy vào một xe đầy
bằng gỗ dài sòng sọc, trên xe là những viên
ngọc trắng sáng lóa mà Eric chưa từng thấy.

Những viên kim cương phép thuật.

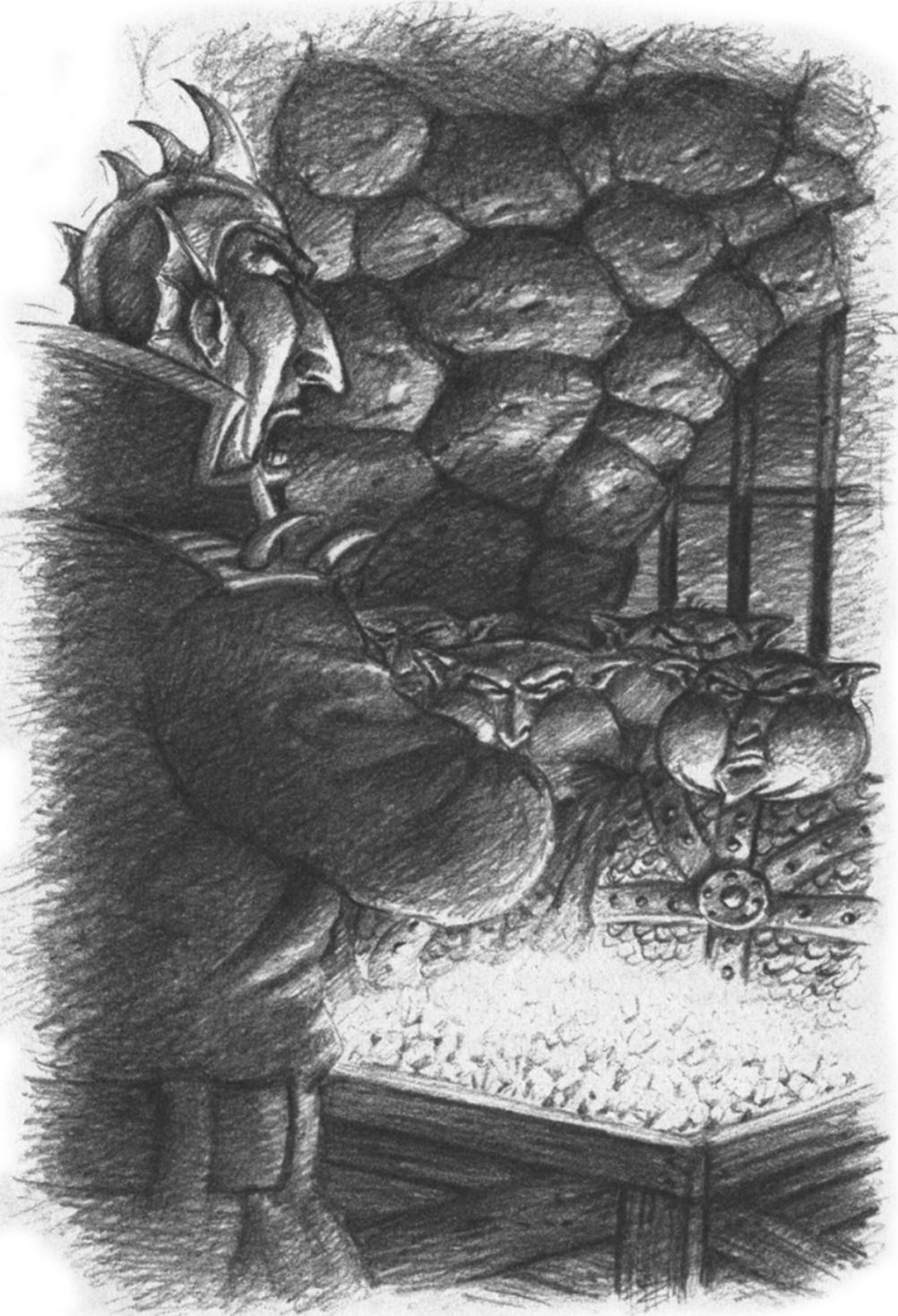
“Tụi bay đã tìm đủ chưa?”, Sparr gầm gừ.

Tên Ninn cúi đầu: “Dạ chưa, thưa chủ nhân”.

Eric nhìn lại hai cánh tay của nó. Chúng
to, đỏ, và ú na ú nần với sáu ngón tay. Nó
phát bệnh. Một cơn choáng váng ập đến.
Nó cảm thấy nóng lạnh bất thường.

Bụng nó quặn thắt.

"Tụi bay đã tìm đủ chưa?" Sparr gầm gừ.

Rồi nó có cảm giác như nó đang nhỏ lại trong lớp áo giáp của Ninn. Nó đang biến hình trở lại!

Nó nhìn Julie, Neal và Keeah. Tụi nó cũng vậy, cũng đang bắt đầu biến hình. Chỉ trong một tích tắc, chúng sẽ không còn là Ninn nữa.

Eric gầm gù. Ngay cả giọng nói của nó cũng đang thay đổi.

Sparr bắn một tia nhìn vào nó: “Ngươi tính nói gì?”

“Ồ... ừm... để con ra coi chừng tụi groggle. Chắc phải cho tụi nó ăn vài cái bích-quy nếu không tụi nó lại cáu lên”. Nó nói, tay kéo chiếc quần da đang trễ xuống, sấp tuột ra.

Sparr nhìn nó soi mói: “Bích-quy?”

“Ừm, dạ!”, Keeah buột miệng nói, giọng nhỏ trong veo. “Rồi tụi con sẽ tìm tụi nhóc rắc rối kia. Con nhỏ công chúa nữa. Ngài biết đó, con phù thủy nhỏ. Nó mạnh thiệt. Nhưng tụi con sẽ bắt nó đem về”.

Eric mở to mắt. Nó thúc cùi chỏ Neal. Chân của Neal đang biến trở lại thành chân bọ.

“Nếu bọn bay tìm được bọn nhóc, quăng chúng khỏi Ro ngay cho ta! Đi lẹ đi! Chúng ta phải rời Ro liền đó!”, Sparr nói oang oang.

Neal, Eric, Julie và Keeah chạy vụt ra khỏi căn phòng. Chúng chạy một hơi cho đến khi phải dừng lại để thở.

“Bodo và Vasa đâu có nói là tụi mình chỉ biến hình được trong một lúc đâu!”, Eric trách khi chúng đã ở thật xa căn phòng của những Vị Thần Bảo Hộ.

Julie bặm môi: “Tụi mình phải chia ra. Mấy bồ hãy đi đến Tháp và tìm cách chữa cho Neal. Để mình xem mình có thể giúp được gì cho Bobo và Vasa không. Một tiếng nữa, tụi mình sẽ gặp lại ở những bậc thang ngay cổng cung điện nha”.

“Nửa tiếng thôi. Ro sắp biến mất rồi đó. Nhìn kìa!”, Keeah nói.

Chúng ngược lên cửa sổ của sảnh. Ngoài cung điện, bầu trời chuyển sang màu xanh sậm. Mặt trăng chiếu sáng xuyên qua những đám mây trắng xốp.

“Gần nửa đêm rồi. Tui mình không còn nhiều thời gian đâu”, Keeah nói.

“Mình sẽ đi với Julie,” Neal nói. “Giác quan bọ của mình sẽ giúp tụi mình tránh xa bọn Ninn. Bọn Ninn thiệt!”

“Neal à, bồ sẽ sớm trở lại bình thường,” Eric nói, vỗ vỗ tay lên lưng bạn. Nhưng nó khụng lại. Lưng Neal cứng như đá.

Eric nhăn mặt đau đớn.

Tình hình của Neal ngày càng trầm trọng.

“Đi thôi, Keeah,” Eric nói. “Đến Tháp!”

Nhóm bạn chia ra. Xung quanh âm vang tiếng bước chân của bọn Ninn. Eric và Keeah luôn lách né, hướng về trung tâm của cung điện.

Tới tòa Tháp Hồi Úc khổng lồ.

BÂY

Viết trên đá

Tháp Hồi Úc là những hòn đá khổng lồ
cuộn từ mặt đất xoắn lên trời.

Eric và Keeah bước vào một sân trong
rộng rãi, hai đứa nhìn lên và thấy nó.

“Bụt thiêt,” Eric thì thào.

Những hàng đá xám, thô ráp, san sát nhau,
xoắn cao lên hun hút về phía bầu trời sao.

“Bạn có giữ tờ giấy ghi những ký hiệu
tên của tụi mình không?”, Keeah hỏi khi
nhỏ phát hiện ra một lối vào hẹp.

“Có,” Eric giữ chặt tờ giấy vuông của Neal trong tay, cả giấy của nó và của Julie. “Đi tiếp đi”.

Chúng lách mình qua lối vào.

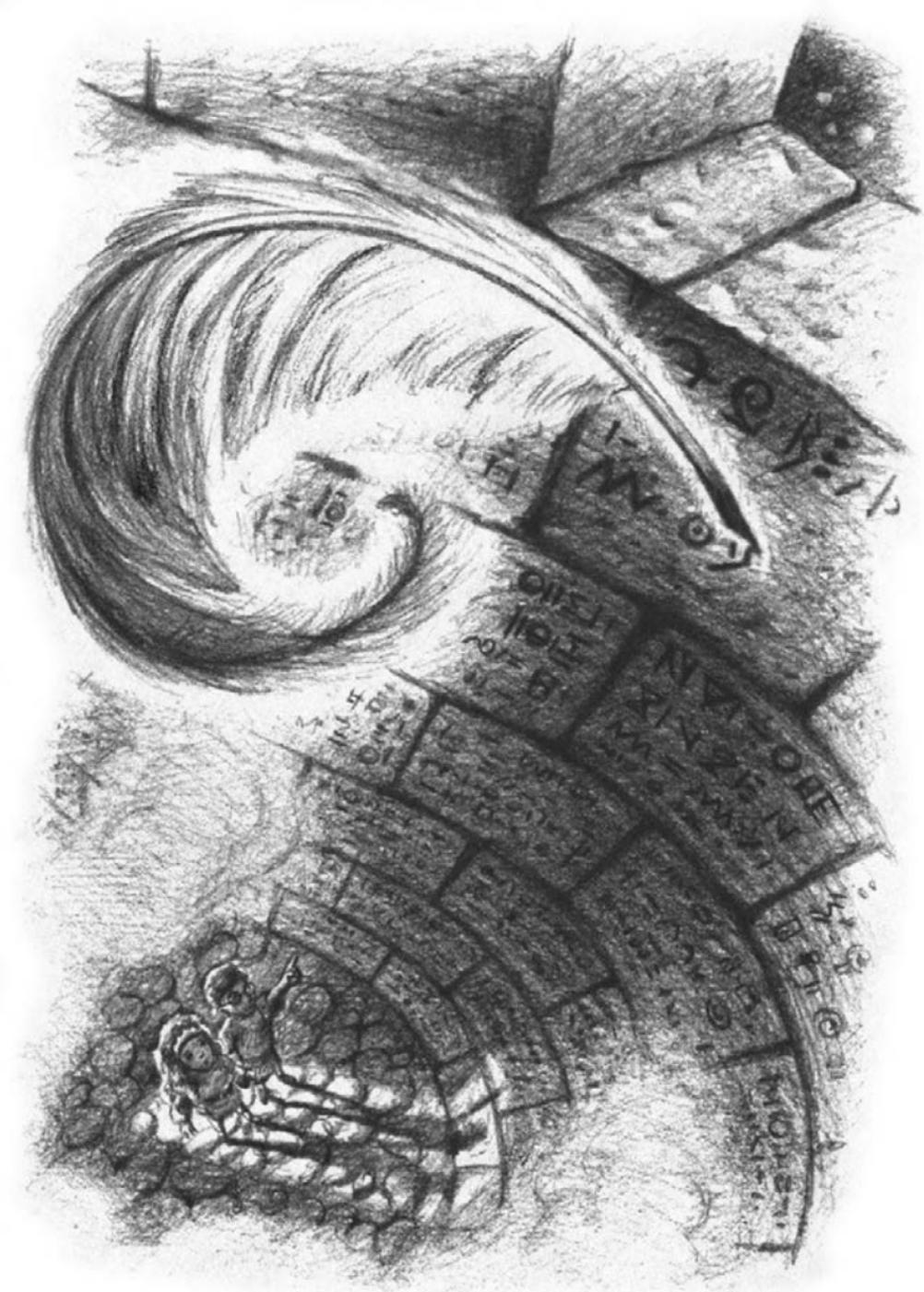
Bên trong tháp trống trải và im lặng. Chỉ có một mớ âm thanh hồn độn yếu ớt từ trên cao xa xăm vọng xuống.

Eric nheo mắt nhìn lên. Xa ở trên, ngay hàng đá cao nhất, giữa đám sương mù và ánh trăng mờ ảo, là cây bút lông thần Quill đang viết nguệch ngoạc lên những hòn đá. Nó viết rất nhanh, rồi dừng lại trong giây lát, rồi lại viết tiếp, nhanh hơn bao giờ hết.

Một khi nó viết những chữ và ký hiệu kín hết một hòn đá, một hòn đá khác lại hiện ra một cách thần kỳ ngay bên cạnh. Quill viết hết hòn đá này đến hòn đá khác. Từng viên một.

“Vụ này ngộ ghê!”, Eric khẽ nói. “Cái Tháp tự xây cao lên. Nó ngày càng cao”.

Cây bút lông thần Quill viết nguêch ngoạc lên những hòn đá,
nó viết rất nhanh, rồi dừng lại trong giây lát, rồi lại viết tiếp,
nhanh hơn bao giờ hết.

“Quill viết tất cả những gì xảy ra cho mọi người,” Keeah nói. “Tất cả mọi chuyện từng xảy ra ở Droon được ghi lại ở đây”.

“Và cả những gì chưa xảy ra nữa...”

Eric xoay một vòng, dò theo những hàng chữ trên mây hòn đá, mong tìm thấy những ký hiệu mà những Vị Thần Bảo Hộ đã cho chúng.

Bất ngờ, Keeah thở mạnh.

“Sao vậy?”, Eric quay sang cô bé hỏi.

“Ký hiệu của mẫu hậu mình!”, nhỏ nói rồi chạy đến bức tường gần nhất. “Và của Sparr nữa! Mình tìm thấy rồi! Đúng là nó đây! Chuyện đã xảy ra với mẫu hậu mình ở Plud!”

Nhỏ bắt đầu chép lại những chữ lạ bằng cây bút chì Bodo đã cho.

Rồi thì Eric nhìn thấy tên mình giữa những đường chạm khắc: “Ồ, đây rồi!”

Kế bên tên nó là tên của Julie và Neal. Nó lướt nhìn những hàng phía dưới xem

có tên của bọn chúng ở đó không. Không thấy. Nhưng tên chúng được viết lại nhiều lần bắt đầu từ chỗ đó. Nó ráng nhìn cao thiệt cao. Tên chúng vẫn nằm ở đó, trên những hàng đá cao hơn.

Những hòn đá nói về tương lai?

Chẳng lẽ nó và tụi bạn sẽ còn làm nhiều việc ở Droon sao? Eric ước gì nó có thể xem được hàng đá cao nhất, để coi chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Nó cũng bắt đầu viết vội lại những chữ lạ để các Vị Thần Bảo Hộ giải nghĩa.

Keeah thốt lên cái gì đó nho nhỏ. Eric quay lại và thấy nhỏ khẽ lách người ra khỏi Tháp.

Nó định kêu nhỏ nhưng nó ngưng lại. Tự dung nó dựng tóc gáy. Nó biết là có một người nữa cũng đang ở trong Tháp.

Thật chậm, nó ngoái đầu lại. Ngay giữa phòng, là cái bóng cao, tối. Rõ ràng là một người.

Eric muốn đứng tim.

Đó chính là Đại Vương Sparr.

Sparr đứng bất động, miệng hắng châm chú lẩm nhẩm đọc những dòng chữ trên bức tường trong Tháp. Trong lúc hắng đọc, nước mắt hắng trào ra, lóng lánh dưới ánh trăng tỏa xuống từ ngọn tháp.

Một giọt nước mắt lăn xuống má của Sparr. Hắng liền đưa tay quệt. Giọt nước mắt rơi xuống sàn đá, nó kêu... Xeeèòò!... khi chạm lên sàn đá lạnh.

“Ồ, lạ thiệt!”, Eric thở dốc.

Bất thình lình, Quill bắt đầu viết sot soat lên những hòn đá nhanh hơn bình thường. Eric nhớ lại lời hai Vị Thần Bảo Hộ.

Có khi Quill viết quá nhanh, nó viết cả những gì chưa xảy ra.

Sparr ngược mắt nhìn tập trung vào một điểm trên bức tường cao.

Trong lúc Eric đang theo dõi, gã phù thủy nhấc mình bay lên đỉnh Tháp.

Quill tiếp tục viết nhanh hơn, lấp đầy
hết hòn đá này đến hòn đá khác.

Eric biết rằng Quill đang viết về tương lai.
Một tích tắc sau đó, Sparr trở xuống.
Người Eric cứng đờ, nó không thở được.
Dường như Sparr đứng đó hàng giờ.

Rồi, một âm thanh lạ lùng phát ra từ tên
phù thủy. Nghe như thể hắn chẳng còn
một chút hơi tàn nào nữa.

Hắn chỉ có thể thốt ra một chữ duy nhất!
“Băng!”

Sparr bắt đầu cười.

Eric như muốn nổ tung. Nó muốn át-xì.
Rồi ho. Nó có cảm giác là chỉ một giây nữa
thôi, Sparr sẽ phát hiện ra nó. Nó phải giữ
im lặng. Nếu không, Sparr sẽ thấy và xử
nó liền. *Toi!*

Ngay lúc đó, một luồng ánh trăng rọi
xuống từ trên đỉnh tháp mỏ. Eric lùi lại
sát vào bức vách tạo nên bởi những hòn

đá, nhưng luồng ánh sáng di chuyển tới chỗ nó nấp.

Sparr lập tức quay lại. Mắt hắn đỏ ngầu. Hắn đã trông thấy Eric. Hắn nhìn chăm chăm thẳng bé!

Bôp! Bôp! Một toán lính Ninn bước rầm rập vào trong tháp. “Đến giờ rồi, thừa Đại Vương Sparr!”, một tên lên tiếng.

Ánh trăng bị một làn mây che đi, và Eric lại chìm vào bóng tối.

Sparr gật đầu: “Ta đã xem xong những gì cần phải xem”.

Sparr vẫn nhìn về phía Eric. Hắn có thể giết nó chỉ trong tích tắc!

Nhưng rồi tại sao?

Tại sao?

Tại sao Sparr chỉ phất chiếc áo choàng qua một bên, rồi bước ra khỏi Tháp?

TÁM

Neal và người đồng hành

Bộp! Bộp! Bọn Ninn bước ngang qua sảnh
rồi ra khỏi cung điện.

Sparr đi với chúng.

“Eric!”, Keeah chạy lại vào trong tháp.
“Bạn làm mình lo quá, sao bạn không đi
theo mình?”

Eric chậm rãi gật đầu: “Mình không
cử động được. Sparr đã nhìn thấy mình,
nhưng... hắn để mình đi”.

Mắt Keeah mờ to: “Eric, tụi mình phải gặp mấy Vị Thần Bảo Hộ liền mới được. Ro sắp biến mất rồi, coi chừng tụi mình cũng sẽ biến mất luôn”.

Chúng chạy nhanh về phía căn phòng của những Vị Thần Bảo Hộ. Bọn Ninn đi rồi. Vasa và Bodo còn ở đó.

“Neal và Julie đã đi theo xem tên Sparr lấy những viên kim cương đi đâu. Hai người tìm thấy gì trong Tháp nào?”, Vasa nói nhanh.

Tay Keeah run run, nó đưa tờ giấy cho họ. “À, những bí mật về quá khứ của Droon,” Bodo nói.

Vasa bắt đầu dịch những chữ Keeah đã ghi lại: “Ở Thành Plud, Đại Vương Sparr đã xém giết chết Hoàng Hậu Relna”.

“Nhưng ở đây có ghi,” Bodo tiếp tục, “phù thủy Demither đã có một lời nguyền lên Relna. Thay vì bị chết, Hoàng Hậu vẫn còn sống dưới lốt một loài vật”.

Keeah ngạc nhiên: “Một loài vật? Có phải là...”

“Đúng vậy. Một con chim trắng. Một con chim ưng!”, Bodo ngược lên nói.

“Mình biết mà!”, Keeah reo mừng, nhảy cẫng lên vì sung sướng. “Hèn chi lúc nào cũng có con chim ưng! Đó là mâu hậu đang theo mình, canh chừng cho tụi mình!”

“Nhưng Demither nói rằng Hoàng Hậu bị giam mà,” Eric nói.

“Đúng vậy,” Vasa tiếp lời. “Một lời nguyễn kiểu đó thì có khác gì một nhà giam. Nhưng bây giờ Hoàng Hậu cần các người giúp để trở lại làm người. Đây là một chuyến hành trình đầy nguy hiểm và thử thách!”

Keeah quệt một giọt nước mắt: “Tôi sẽ giúp mâu hậu!”

“Tụi mình cũng vậy!”, Eric nói và mỉm cười với công chúa.

Vasa quay sang Eric: “Còn cậu, đã tìm được gì nào?”

Eric nuốt nước bọt đánh ực khi nó trình tờ giấy cho Vasa: "Sparr thấy cháu, nhưng rồi hắn... bỏ đi".

Bodo lướt nhìn Vasa, rồi nhìn Eric qua lớp kính: "Cậu thắc mắc à?"

Eric gật đầu: "Những gì Quill viết phải xảy ra hả ông? Ý cháu là, chúng ta có thể thay đổi tương lai được không?"

"Ta không dám chắc mọi chuyện sẽ xảy ra chính xác như vậy," Bodo nói.

Eric căng thẳng: "Nhưng..."

Đột nhiên, Julie và Neal chạy bổ vào căn phòng.

"Kim cương đang được chuyển lên tàu bay của Sparr!", Julie nói không kịp thở. "Hình như hắn sắp bay khỏi thành phố".

"Nhìn mình nè. Càng ngày mọi chuyện càng trở nên xấu hơn!" Neal giơ hai tay lên. Giờ thì chúng đã là hai cánh tay đầy vuốt sắc.

"Nhanh lên, Neal, lại đây nào!", Vasa nói, ông cầm mảnh giấy mà Eric đã viết cho

Neal đưa lên ánh đèn. Cùng với Keeah, hai Vị Thần Bảo Hộ bắt đầu làm rầm những chữ lạ: “Timbo... limbo... koo-kimbo!”

Bùm! Một quả cầu khói xuất hiện trong phòng. Một giây sau đó, Neal từ trong đám khói bước ra.

Nó trông bình thường. Nó giơ hai cánh tay bình thường lên. Giày nó vẫn bị rách, nhưng lòi ra những ngón chân người. Nó nhoẻn miệng cười.

“Được rồi!”, nó reo lên. “Mình lại là người!”

“Mình cũng vậy!”, một giọng khác cất lên.

Mọi người quay lại và thấy một Neal nữa đang bước ra từ đám khói.

“Ủa?”, Keeah nói.

Hai Neal bước một vòng quanh phòng.

Hai anh em sinh đôi!

“À, phải rồi! Ta quên nói, đây là một phản ứng phụ tạm thời của câu thần chú. Chỉ là tạm thời thôi. Các người đừng lo!”, Vasa nói.

Neal thứ nhất mỉm cười: “Mình luôn nghĩ hai Neal sẽ tốt hơn một”.

“Mình cũng vậy, người anh em!”, Neal thứ hai nói.

Bùm! Những bức tường bắt đầu rung lên.

“Ro sǎp sửa tàng hình”, Bodo nói. “Đi nào! Đường này là nhanh nhất!” Ông chỉ vào một cánh cửa bí mật trong phòng.

“Nó dẫn ra ngoài quảng trường,” Vasa thêm vào. “Chúc mọi người may mắn nhé! Chúc người sớm tìm ra mẹ, công chúa ạ. Tạm biệt cậu, Neal!”

“Cháu cảm ơn ông!”, Neal nói.

“Tui cháu cũng vậy!”, những đứa kia đồng thanh nói.

Eric, Keeah, Julie và hai Neal chạy qua cánh cửa ra ngoài cung điện.

Rầm! Rập! Bọn Ninn lê bước trên quảng đường. Chúng đang vận chuyển những viên kim cương về khoang chứa hàng trên con tàu của Sparr.

“Tụi mình phải lấy lại những thứ này!”, Keeah nói.

“Còn mình thì phải tìm ra lý do tại sao Sparr lại để mình đi,” Eric thì thầm.

“Có ai có ý kiến gì không?”, Julie hỏi.

“Ta có một kế hoạch!”, một giọng nói vang lên, đó là một giọng trầm từ bóng tối bên cạnh. “Chúng ta sẽ làm một bức tường người, rồi chọc ra!”

“L...à... a...iiii đó?”, Keeah thì thầm.

Một người đàn ông từ trong bóng tối bước ra, ông mặc một bộ áo giáp màu xanh lá cây nhạt. Trên đầu ông là một chiếc nón sắt có gắn những cái sừng. Tay ông cầm hai cây gậy gỗ.

“Quoa!”, một Neal lầm bầm.

“Một tên cướp biển!”, Neal còn lại nói.

“Không, đây là phụ vương!”, Keeah reo mừng, chạy lại phía người đàn ông và ôm chầm lấy ông. Nhỏ quay một vòng:

“Xin giới thiệu với mọi người, đây là phụ vương... Đức Vua Zello!”

Đức vua cười đến tận mang tai: “Ta gặp Khan. Có cả Galen và Max nữa!”

Vị phù thủy già bước ra từ trong bóng tối. Ông bận một chiếc áo choàng dài màu xanh dương: “Thấy các cháu bình an, ta mừng lắm!” Rồi ông nhìn hai Neal: “Cả hai cháu nữa!”

Trợ lý nhện của Galen, Max, trèo dọc trên tường lại gần mọi người: “Chiếc cầu thang thần đang hiện ra ở Thung Lũng Kalahar. Các bạn phải nhanh lên!”

Vừa lúc đó, không gian quanh họ như lượn sóng. Những hòn đá trên quảng trường giống như chuyển động và sáng lên.

Max bò một vòng xung quanh bọn trẻ, nó nói với giọng run sợ: “Sắp sửa rồi đó! Thành phố bay Ro... sắp biến mất!”

Vua Zelo giờ hai cây gậy gỗ lên cao, mỗi tay cầm một cây: “Các con hãy lên tàu.

Keeah reo mừng, chạy lại phía người đàn ông
và ôm chầm lấy ông.

Ta và Galen sẽ đánh lạc hướng tụi Ninn.
Nàòò!"

Bọn Ninn quay lại từ phía con tàu. Chúng kêu lên rồi chạy ngang qua quảng trường.

Eric nhìn các bạn: "Mọi người lên tàu của Sparr! Nhanh!"

Bốn đứa bạn chạy lại cửa khoang hàng hóa.

Chúng leo lên.

Rầm! Cánh cửa khổng lồ của con tàu Sparr đóng sập lại sau lưng chúng.

CHÍN

Núi kim cương

Chúng nhảy dựng lên, rồi nhìn xuống chân.

“Trời ơi!”, Julie lẩm bẩm.

Xung quanh chúng là những đống, những ụ, những núi kim cương sáng lấp lánh, lóa cả mắt.

“Với những thứ này, Sparr sẽ xây dựng cả một đội quân tàng hình,” Keeah nói.

“Rồi sẽ không còn ai cản nổi hắn!”, Neal la lớn.

“Thế cho nên, tụi mình phải chặn hắn lại từ bây giờ,” Eric nói.

Neal thứ nhất bắt đầu lắc đầu: “Mình không muốn bị nhốt trong tàu của Sparr đâu. Đã mấy tiếng đồng hồ rồi, tụi mình tìm cách thoát ra thôi!”

“Đúng rồi, tụi mình có nên ngăn con tàu này lại, không cho nó bay đi không?”, Neal kia đề xuất.

Thình lình, những bức tường xung quanh chúng rung lên.

“Nó chuẩn bị cất cánh!”, Keeah nói.

“Mình có một ý kiến!”, Neal thứ nhất nói. Nó bước lại một hành lang trên tàu.

“Bồ đi đâu vậy?”, Neal còn lại hỏi.

Chẳng có tiếng trả lời.

“Ê, sao không trả lời vậy?”, Neal cắn nhầm.

Rồi, cũng như lúc ở trong Tháp Hồi Ức, Eric có cảm giác là không chỉ có bọn chúng. Nó quay lại.

“Ai kêu ta đó?”, một giọng nói cất lên.

Đại Vương Sparr bước vào khoang hành lý.

Eric bước chậm chạp về phía hắn. Hai cái vây sau tai của Sparr chuyển từ tái sang đen. Mặt hắn đằng đằng sát khí.

“Công chúa Keeah. Hãy nói lời tạm biệt với thế giới tươi đẹp của ngươi đi. Ta đã đọc được tương lai. Droon sẽ sớm thuộc về ta!”, hắn nói. Hắn giơ tay về phía công chúa. Từ đầu ngón tay hắn bắn ra những tia sáng đỏ.

Keeah cố gắng chạy đi, nhưng nhỏ trượt chân. Chẳng cần suy nghĩ, Eric chạy đến trước mặt nhỏ.

“Coi chừng!”, Neal gào lên rồi nhảy tới đúng chấn trước cả hai đứa kia.

Ngay lúc đó, thằng Neal còn lại chạy về: “Vụ gì đây? Tên cá vây già này ăn hiếp bạn ta phải không?”

Rồi nó nhảy tới, đúng trước thằng Neal kia.

Sparr bắn một tia sáng về phía bọn chúng.

Xeeeett! Buùùm! Không khí chuyển sang màu đỏ.

Sparr bắn một tia sáng về phía bọn chúng.

Eric đẩy Keeah sang một bên vừa lúc hai Neal ngã dúi dùi vào nhau.

Rồi Sparr vụt đi về phía sâu trong con tàu.

“Ta sẽ đuổi kịp ngươi!”, Eric la lên. Trong nháy mắt, nó đã chạy xuống dọc theo hành lang, theo sau tên phù thủy. Nó rượt Sparr đến tận phòng điều khiển.

Eric ngừng lại. Gió lạnh lùa vào cabin. Sparr đứng gần một cánh cửa đang mở.

“Đứng yên!” Mắt tên phù thủy đỏ bừng, giận dữ. Nhưng hắn không định ra tay với Eric.

“Ngươi để ta sống, có phải không?”, Eric hỏi. “Tại sao? Vì cái gì? Hãy nói cho ta biết!”

Sparr cười khoái trá: “Vì những gì sẽ xảy ra. Vì ngươi sẽ... giúp ta!”

“Cái gì? Ta sẽ chẳng đòi nào lại giúp ngươi!”, Eric la lớn.

“Thời gian... sẽ trả lời!”, tên phù thủy đáp. Rồi hắn phất áo choàng ra sau, nhảy biến khỏi cửa.

Eric cũng bò đến cánh cửa, nó thấy Sparr tung áo, lao xuống mặt đất.

“Ta sẽ không bao giờ giúp ngươi!”, Eric la lên trong gió.

Khi nó trở lại khoang hàng hóa, mọi người đang lắc đầu.

“Trời! Vậy là tiêu rồi!”, Neal rên rỉ.

“Neal?”, Eric hỏi. “Neal kia đâu rồi?”

“Khi tên Sparr bắn tia sáng ra, tụi mình nhập thành một! Phụt! Bây giờ chỉ còn một mình mình. Mình đã là người bình thường!”, nó nói.

Eric nhảy cẳng lên: “Tuyệt vời! Chỉ một mình bồ? Một mình bồ thôi phải không? Tuyệt vời! È mấy bồ, tụi mình phải mừng lên chứ!”

Neal nghiêm mặt: “Đúng ra là như vậy nhưng...”

“Nhưng gì?”, Eric hỏi lại.

“Nó đã nói với mình...”

“Nó nào, nó đã nói gì?”

“Thằng Neal kia. Trước khi tụi mình nhập lại thành một”.

“Nó nói gì?”, Eric nói lớn.

“Rằng nó đã làm cái gì đó trên con tàu...”

Xẹt..... Bùm! Những bức tường rung lên với một tiếng nổ dữ dội, đánh bật bọn trẻ xuống sàn nhà. Lửa bắt đầu bùng lên từ bên ngoài con tàu. Khói ập vào khoang hàng hóa.

“Đó!”, Neal la lên, nó tìm một thứ gì đó để bám vào. “Thằng Neal kia đã làm điều đó! Để Sparr sẽ không chạy thoát được!”

“Nhưng kế hoạch đó sẽ chẳng khác gì là tự sát,” Julie nói.

Con tàu lại lắc lư, nó bắt đầu rót xuống.

“Ồ, hình như tụi mình đang rơi xuống!”, Eric nói.

“Chắc chắn là tụi mình đang rơi xuống”, Keeah xác nhận.

Neal căng thẳng: “Mọi người, chuẩn bị ‘toi đời’!”

MƯỜI

Năng lực của Sparr

Mũi của con tàu bay bằng bạc của Sparr bỗng chuí xuống.

“Tụi mình sắp rơi xuống đất!”, Neal gào lên.

“Tụi mình sẽ không rơi đâu,” Eric nói.
“Lúc Sparr còn trên tàu, hắn đã có thể giết chúng ta nhưng hắn đã không làm. Hắn đã đọc được tương lai ở Tháp Hồi Ức và để tụi mình sống. Thế nào tụi mình cũng sẽ có cách sẽ vượt qua được vụ này. Mình bảo đảm”.

Con tàu lao xuống nhanh hơn.

“Uhm... nhưng làm sao...?”, Julie hỏi.

Phạch! Phạch! Nhìn qua cửa sổ khoang hành lý có thể thấy một con tàu bay nhỏ màu tím đang bám theo con tàu của Sparr.

“Phụ vương Khan, Max và cả Galen nữa!”, Keeah la lên. “Họ đã bay theo tụi mình!”

Eric cười khoái chí: “Mình đã nói là không sao mà!”

Julie bước lên một đống kim cương và bấm một cái nút trên tường.

Vuuuuút! Một cánh cửa mở ra.

“Cái bục tung đây mà!”, nhỏ nói.

Chúng bước ra ngoài. Đêm ở Droon là một màn trời xanh sẫm. Lửa đang liếm dần lên thân con tàu lớn khi Khan điều khiển con tàu bay màu tím của ông lại gần.

“Nhảy thôi, hoặc sẽ không còn cơ hội nào nữa, hỡi những người anh em!”, Neal nói.

Cùng nắm tay nhau, nhóm bốn người bạn nhảy khỏi cái bục tung đang bắt đầu

bén lửa. Chúng đập xuống chính xác ngay buồng lái trên con tàu có cánh của Khan.

“Bây giờ thì các con an toàn rồi!”, Vua Zello nói, ông ôm ghì cô con gái cưng vào lòng.

Phạch! Con tàu của Khan rú ga, bay vọt thật cao và xa vừa lúc con tàu bay khổng lồ, đang bốc cháy dữ dội, lao đầu xuống đất.

Ở một góc trời, những hình ảnh cuối cùng của Ro cũng tan biến. Những cư dân cao lớn có hình dạng thằn lằn của thành phố đang tụ tập trên quảng trường vẫy tay chào tạm biệt con tàu tím.

“Tạm biệt, các Vị Thần Bảo Hộ. Tạm biệt thần dân thành Ro. Cảm ơn rất nhiều!”, Neal nói.

Bất thình..... *xẹt..... buuùùùmmm!*..... Con tàu bằng bạc của Sparr đâm sầm vào một ngọn núi tuyết. Nó gây nên một tiếng nổ và một vụ cháy khổng lồ. Một đám mây hình thành bởi khói đen bay lên từ đống đổ nát.

Cũng ngay lúc đó, một tia sáng trăng chiếu xuống từ thành phố bay đang biến mất. Những dòng ánh sáng lại hút những viên kim cương lên... hàng triệu hàng triệu viên... bay lên từ con tàu cháy của Sparr.

“Họ đã làm được!”, Julie há hốc miệng.
“Họ đã lấy lại được những viên kim cương!”

Một giây sau đó, Ro thả mình bay lững lờ dưới ánh sáng trăng rồi hoàn toàn biến mất.

“Ừa, xém chút nữa là mình quên mất!
Lúc ở Tháp Hồi Úc, Sparr có đọc cái gì đó
ở những dãy đá trên cao. Rồi hắn nói từ
'băng'!”, Eric nói.

Galen trầm ngâm: “Lại một kế hoạch xấu
xa mới của Sparr nhằm chống lại thế giới
của chúng ta! Cháu làm tốt lắm, Eric! Cháu
đã làm rất tốt. Từ từ rồi chúng ta cũng sẽ
biết mạnh mẽ đó có nghĩa gì. Nhưng có
một điều chắc chắn. Năng lực của Sparr
đang tăng lên từng ngày. Chúng ta phải
coi chừng, phải cẩn thận...”

“Mọi người! Nhìn kia!”, Max kêu lên từ băng ghế sau. “Những bậc thang cầu vồng đang ở phía trước!”

Khan hạ con tàu xuống Thung Lũng Kalahar. Rồi ông dừng tàu gần chiếc cầu đang tỏa sáng.

Eric, Julie và Neal leo ra khỏi con tàu, bước lên bậc thang cuối. Chúng quay lại nhìn Keeah.

“Tụi mình sẽ trở lại. Mình bảo đảm!”, Eric nói với nhỏ.

Keeah nhìn vào mắt nó: “Droon thiệt là may mắn khi có những người bạn tốt như các bạn đây. Mình cũng rất may mắn được làm bạn với mấy bạn!”

“Ngày cũng như đêm! Bất cứ khi nào!”, Neal nói.

“Bất kỳ nơi đâu mà chiếc thang dẫn tụi mình đến,” Julie thêm vào.

Keeah mỉm cười: “Chiếc thang thần sẽ sát cánh với tụi mình!”

*“Mọi người! Nhìn kia!” Max kêu lên từ băng ghế sau.
“Những bậc thang cầu vồng đang ở phía trước!”*

Bọn trẻ vẫy tay tạm biệt khi con tàu bay có cánh màu tím của Khan lượn một vòng quanh chiếc thang cầu vồng rồi bay vút vào trong những đám mây.

Ba người bạn bước lên những bậc thang và bước vào căn phòng nhỏ ngay đầu cầu thang. Chúng quay lại để nhìn bầu trời sao của Droon một lần nữa.

Gió mạnh đã ngừng thổi.

Droon bây giờ thật yên lành.

Ít nhất thì cũng có vẻ như vậy!

Eric bật công tắc đèn trên tường.

Vuuuuút!! Những bậc thang thần biển mất, sàn nhà bằng xi-măng xám lại hiện ra dưới chân chúng.

Neal mở cửa và bọn chúng bước ra tầng hầm. Cái đồng hồ để trên chiếc bàn mộc dường như chẳng chạy. Bọn chúng chỉ đi mới có vài phút.

“Y như là tụi mình đã ở Droon mấy năm trời,” Eric nói. Nó lướt nhìn lại cánh cửa nhỏ dưới cầu thang tầng hầm.

“Mình mệt quá,” Neal nói, rồi vươn vai ngáp. “Nhưng, chắc là mình không chờ nổi đến lúc trở lại Droon đâu! Có thể nói là mình *ghiền* được trở lại đó!”

Julie cười khúc khích: “Mình cũng vậy. Mình mong tụi mình lại sớm lên đường. Có thể tụi mình sẽ đánh bại Sparr. Cũng có thể tụi mình sẽ giúp Keeah tìm được mẹ. Như vậy chắc sẽ tuyệt lắm!”

“Có thể lầm chứ”, Eric nói khi bọn chúng bước lên cầu thang để lên nhà bếp. Rồi chúng nhớ tới lời của ông Galen.

Phải coi chừng, phải cẩn thận.....

Eric rùng mình khi nghĩ đến những chuyện xấu nhất có thể xảy ra.

Nó thấy hơi ón ón.

Một cảm giác lạnh toát như... băng!

Hết lập 4

Vì sao Sparr lại không tiêu diệt Eric trong Tháp Hồi Úc? Cây viết lông thần Quill đã viết những gì về tương lai và Sparr đã đọc được những gì? Tại sao Sparr chỉ thốt ra một chữ duy nhất “Băng!”?

Mời các bạn đón đọc tập 5:

TRẬN CHIẾN BĂNG TUYẾT

BÍ MẬT TXÚ DROON

(4)

Thành phố trong mây

PHÚ ANH dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:

LY HOÀNG LY - THU NHI

Bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

YÊN VIÊN - THU NHI

Kỹ thuật vi tính:

THU TUỐC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 – 39316211 – 39317849 – 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxltre.com.vn

Website: www.nxltre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxltre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 35261001 - Fax: (08) 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn